

I. N. ΓΡΥΠΑΡΗ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

ΧΟΡΟΣ

ΠΡΩΤΟ ΣΤΑΣΙΜΟ

Γνοιάζοιμ' ὅσα λές.. μὰ ὁ φόβος μου δὲν παύει
καὶ δὲ λέει μὲς στὴ ψυχὴ μου νὰ ἡσυχάσῃ·
ἢ ἔγνοια πῶχει μέσα μου θροινιάση
τὴν τρομάρα τῶν ἐχθρῶν μας ὅλο ἀνάβει.
Τοὺς φοβοῦμαι, σὰν τοὺς ὄφιους περιστέρι
τὸ πασίτρομο γιὰ τ' ἄλουβα πουλιά του,
π' ὀλοτρόγυρα στὴ δόλια τὴ φωλιά του
ἔχουν στήση κακοσύντυχο καρτέρι.
Ἄλλοι ὁρμοῦν κατὰ τοὺς πύργους σμάρια σμάρια
πλήθια δλόκερα—καὶ τί θὰ γένω!
καὶ ἄλλοι ρίχτουνε χαλάζι τὰ λιθάρια
στοὺς λαό μας τὸ γυροζωσμένο.
Σῶστε, ὦ Θεοὶ ἐπουράνιοι ὅλοι
τὸ στρατό μὲ κάθε τρόπο καὶ τὴν πόλη.

Γιατὶ τάχα ποιά θὰ βροῖτε καὶ ἄλλη χώρα
πιὸ καλή, σὰν θέλετε τὴν παραδώσῃ
στοὺς ἐχθροὺς αὐτὴ τὴ γῆ τὴν πλουτοφόρα
καὶ τῆς Δίρκης τὸ νερό—ποῦ ὅσοι καὶ ἂν ὅσοι
ποταμοὶ τὸν κόσμον τρέχουν
τὸ πιστό της τὸ καλότροφο δὲν ἔχουν.
Καὶ γι' αὐτό, θεοὶ τῆς πόλης μας προστάτες,
στοὺς ἐχθροὺς ποῦ μᾶς περὶζώσαν τὰ κάστρα
ρίχι' ἐπάνω συμφορὰ ἀνθρωποχαλάστρα
ποῦ νὰ παίρνουνε τὰ πόδια τους σὲς πλάτες.
Καὶ χαρίζετε τὴ νίκη στοὺς στρατό μας
καὶ στὴν πόλιν σωτηρίαν καὶ σταθῆτε
καλὰ ἔτσι θροινιασμένοι ἀνάμεσό μας,
τὶς πικρές μας λιτανεῖες ἐσπλαχνισθῆτε.

Τόσο μιὰ πανάρχαιη πόλη, ὦ τί κοῖμα!
νὰ τὴ στείλετε στὸν Ἄδην, κουρσεμένη
ἀπ' ἐνοῦ Ἀχαιοῦ κοντάρι, καὶ νὰ γένῃ
μαζὶ μ' ὅλους τοὺς θεοὺς σας στάχτη θρούμμα.
Κ' οἱ γυναικες σκληρωμένες, ὠϊμένα,
νιὲς καὶ γριὲς σὰν τῆλογα νὰ τὶς τραβοῦνε
ἀπ' τὶς χῆτες, μὲ τὰ ροῦχα ξεσκισμένα.
Κ' εἶν' ἢ πόλιν ὅπου ἀδειάζεται ὅλη ἀντάρα
καὶ βοὴ σύσμιχτη τῶν σκλάβων ποῦ χαλοῦνε.
Βαρεῖς τύχες ποῦ προβλέπω μὲ τρομάρα.

Κ' εἶναι κλῆμα, νὰ τὶς βλέπῃς κορασίδες
νιόκοπες, πρὶν ἀπ' τὴν τίμα τὴ χαρά τους
ν' ἀποστείφονται, ὠϊμέ, σὰν ἀγορεύει
τὴ ξυγὴ ὠμοτρογγήτες δροσιά τους.
ὦ, μακάριοι ποῦ πεθαίνουν, πρὶν τὰ δοῦνε
ὅσα ἢ πόλιν μαῦρα καὶ ἄραχλα παθαίνει
σὰν δαμάζεται: ἐδῶ σφάζουν, κεῖ τραβοῦνε
ἄλλα καῖνε καὶ τὰ πάντα καπνὸς χραίνει
καὶ ὁ θεὸς τοῦ ὀλέθρου ὁ Ἄρης, ποῦ δριμύνει
μ' ἄγρια λύσσα, πᾶσα εὐσέβεια βεβηλώνει.

Μὲς σὲς ροῦγες βρουχισμὸς καὶ γύρον μάντρες
ἀπὸ πύργους ἐχθρικοὺς τὴν πόλιν ζώνουν,
οἱ ἄντρες σφάζονται ἀπ' τοὺς ἄντρες
καὶ ἄθλια σκούζοντας τὰ βρέφη ποῦ σκοτώνουν
μὲ τὸ αἷμα τὸ βυζὶ ποῦ πίνουν βρέχουν.
Χέρι χέρι οἱ ἀρπαγὲς κ' οἱ κούρσες τρέχουν,
φορτωμένους συναντοῦνε οἱ φορτωμένοι
καὶ ὁ ἄδειος κρᾶζει τὰδειανοῦ, νάχῃ κολλήγα,
μὰ ὁ καθέννας στοὺς μεράσι οὔτε πιὸ λίγα
οὔτε κ' ἴσια θέλει νάχῃ.—ὦ, τί θὰ γένῃ!

Χῦμα χάμον ὄλ' οἱ καρποί, λύπη σοῦ φέρουν
μὲ πικρὸ οἱ νοικοκυρὲς μᾶτι κοιτάζουν:
πλήθι' ἀνάκατα τῆς γῆς τὰ δῶρ' ἀρπάζουν
τὰδιαφόρετα τὰ κύματα καὶ σέρνουν.
Καὶ πρωτόπαδες νέες σκλάβες, μὲ γιομάτη
τὴν καρδιά ἀπ' τῆς συμφορᾶς τὴ νέα τὴν τύχη,
περιμένουν κάποιον ἀφέντη ἐχθροῦ κρεβάτι
ὅποιος λάχῃ ὁ νικητὴς ποῦ θὰ τοὺς τύχῃ.
Μὰ εἶν' ἐλπίδα ἢ νύχτα ἢ σκότεινη νὰ σώσῃ
ἀπ' τὰ ὀλόκληρα δεινὰ νὰ μὲ γλυτώσῃ.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

ΗΜΙΧΟΡΙΟ Α' (Ο ΗΓΕΜΩΝ).

Νά, τοῦ στρατοῦ ὁ κατὰσκοπος, ἃ δὲ γελιοῦμαι,
κάποια καινούργιαν εἰδηση, φίλες, μᾶς φέρνει
μὲ βία τὰδράχματα στρέφοντας τῶν ποδαριῶ του.

ΗΜΙΧΟΡΙΟ Β' (Ο ΗΓΕΜΩΝ).

Μὰ νὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς, ὁ γυνὸς τοῦ Οἰδίπου,
νὰ μάθῃ φτάνει σὲ καιρὸ τὰ νέα τὰγγέλου

κι ἀπὸ τῆ βία κι αὐτὸς δὲν πάει τὰ πόδια ταῖρια.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Θὰ πῶ καλῶς γνωρίζοντας γιὰ τοὺς ἐχθροὺς μας
καὶ πῶς καθένas ἔλαχε κλῆρο στὶς πόρτες.
Πρῶτα ὁ Τυδέας μπρὸς στὶς πύλες τὶς Προτίδες
φρονιμάζει μὰ τὸ ρέμμα τοῦ Ἰσμηνοῦ ὁ μάντης
δὲν τὸν ἀφήνει νὰ περάσῃ· γιατί δείχνουν
ὄχι καλὰ οἱ θυσίες· μὰ ξεφρενιασμένους
ἐκεῖνος καὶ διψώντας πόλεμο καὶ μάχη
μὲ σουριχτὰ μεσημερνὰ χονγιάζει ὡς δράκος
καὶ λούζει μὲ βροσιές τὸ σφοδρὸ μάντη Οἰκλείδη
πῶς μπρὸς στὸν πόλεμο ἀπὸ τὸν φόβο του κολώνει.
τέτοια φωνάζοντας κουνεῖ τρεῖς δασιοὺς λόφους
χῆτες τοῦ κράνους του, καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα
κουνδούνια χάλκινα τρομάρα ἠχολογοῦνε.
κ' ἔχει περήφανο σημάδι ἐπάνω, τέτοιο:
τὸν οὐρανὸ ποῦ ἀστράφτει ἀπ' ἄστρα δονεμένο,
καὶ μὲς στὴ μέση σ' ὅλη του τὴ λάμψη πρέπει
τόλόγιμο φεγγάρι τῆς νυχτὸς τὸ μάτι.
Καὶ ξόφρενα ἔτσι στὰ περήφαν' ἄρματί του
κοντὰ στοῦ ποταμοῦ τὶς ὄχθες ξεφωνίζει
διψώντας πόλεμο, σὰν τὸ ἄτι ποῦ ἀπ τὴ ζώρη
λεχομανάει τῶν γκεμιῶ κι ὅταν ἀκούγει
τὸ κράξιμο τῆς σάλπιγγας ἀνατρανίζει.
Ποῦν κατ' αὐτὸ θὰ τάξης; ποιός, σὰν ἀνοιχτοῦνε
τοῦ Προΐτου οἱ πόρτες, ἄξιος νὰ τίς διαφεντέψῃ;

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Δὲν εἶμ' ἐγὼ στολίδια ἀντρος νὰ μὲ τρομάξουν,
κι οὔτε λαβωματιῖς δίνουνε τὰ σημάδια
φοῦντες κουνδούνια δὲ δαγκάνουν δίχως δόρυ,
κ' ἡ νύχτ' αὐτὴ ποῦ λὲς ἐπάνω στὴν ἀσπίδα
πῶς εἶναι, ἀστράφτοντας μὲ τοῦρανοῦ ταστέρια,
μάντης μπορεῖ μὲ κάποια σημασία νὰ γίνῃ·
γιατὶ ἂν ἡ νύχτα τοῦ θανάτου πᾶσῃ ἐπάνω
στὰ μάτια αὐτοῦ, ποῦ τὸ περήφανο ἔχει τὸ σημάδι,
σωστά καὶ δίκια θέν' ἀξίζει τὸνομά του
κι αὐτὸ πῶχει νὰ πάθῃ ὁ ἴδιος θὰ μαντέψῃ.
Μὰ ἐγὼ τὸν ἄξιο ἀντίκρου σὶν Τυδέα θὰ τάξω
γυῖο τοῦ Ἀσταζοῦ τὴν πύλη αὐτὴ νὰ διαφεντέψῃ,
πολὺ ἐδγενῇ καὶ τῆς Νιτροπῆς τιμάει τὸ θρόνο
καὶ τὰ περήφανα ποῦ ἐχθροῦνται τὰ λόγια.
ἀργὸς στὰ αἰσχροῦ—δειλὸς δὲ συνηθίζει νᾶναι
κ' ἡ ρίζα του ἀπ τῶν Σπαρτῶν βαστάει τὸ γένος
πᾶφρσ' ὁ Ἄρης ζωντανούς· στάλῃθαι νιόπιος

ὁ Μελάνιππος· κι ὁ Ἄρης στοὺς κύβους θὰ τὸ
δείξῃ.

Καὶ γιὰ τὴ μάννα ποῦ τὸν γέννησε τὸν στέλλει
τὸ δίκιο τῆς συγγένειας, παρὰ καθ' ἄλλον,
τὸ κοντάρι τὸ ἐχθρικό γιὰ ν' ἀποκρούσῃ.

ΧΟΡΟΣ

Νὰ δώσῃ ὁ θεὸς καὶ νὰ πετύχῃ
ὁ ἀγωνιστὴς μου, ποῦ τὸν στέλλει
τὸ δίκιο πρόμαχο τῆς πατρίδας.
μὰ τρέμω νὰ ἰδῶ αἱματοφόρους
θρήνους γιὰ φίλους σκοτωμένους.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Σ' αὐτὸν ἔισ' οἱ θεοὶ νὰ δώσουν νὰ νικήσῃ.
Τώρα, κληρώθηκε στὶς πύλες τὶς Ἡλέκτρες
ὁ Καπανεύς, γίγας αὐτὸς καὶ πῶς μεγάλος
ἀπὸ τὸν πρῶτο ποῦ εἶπαμε· κ' ἡ κομποφάνεια
εἶν' αὐτοῦνοῦ ὄχι νὰ πῆς σὰ νᾶν' ἀνθρώπων
τὶ λέει φοβέρες γιὰ τοὺς πύργους μας τρομάρα
πᾶμποτε ἡ Τύχη νὰ μὴ δώσῃ νάληθῆνουν.
Θέλει δὲ θέλει, λέει, ὁ Θεός, θεὰ κορσοέψῃ
τὴν πόλιν μας· κι οὐδὲ τοῦ Δία ἂν πέσῃ ἀκόμη
ὁ κεραυνὸς νὰ τὸν μپοδίσῃ θὰ εἰμποροῦσε
γιατὶ τίς ἀστραπὲς καὶ τὰ κεραυνοβόλια
ὁμοία μὲ τίς μεσημερνές, λέει, κάφες τάχει.
Καὶ ἔχει σημάδι ἄντρα γυμνὸ ποῦ κρατεῖ φλόγα
καὶ λάμπ' ἡ δᾶδ' ἀρματωμένη στὴ δεξιὰ του
καὶ μὲ χρυσὰ ψηφιά «Θὰ κάψω, λέει, τὴν πόλιν».
Σ' αὐτὸν ποῖος θὰ παραταχθῇ τὸν τέτοιο ἀντρα;
ποῖος ἀτρομος στὶς καύχισές του θάβρῃ ἐμπρός
του;

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Κι ἀπ τὸ κέρδος αὐτὸ ἄλλο γεννιέται κέρδος·
Ἡ γλῶσσ' ἀληθινὰ προδίνει τῶν ἀνθρώπων
τοὺς μάταιους λογισμούς· ἔτσι κι ὁ Καπανεύς
μᾶς φοβερίζει, ἔτοιμος καὶ νὰ τὸ δείξῃ·
βρίζοντας τοὺς θεοὺς τὸ στόμα του γυμνάζει
σὲ μπόσιχη χαρά, καὶ θνητὸς ὄντας στέλνει
ξεφωνητὰ σὲ Δία λόγια φουσκομένα.
Μὰ ἔχω τὰ θάρρη μου πῶς θάρρῃ μὲ τὸ δίκιο
ἐπάνω του τοῦ κεραυνοῦ ἢ φωτιά, ποῦ διόλου
μὲ τίς μεσημερνές τίς κάφες δὲ θὰ μοιάξῃ.
Σ' αὐτὸν λοιπὸν, ὅσο γλωσσᾶς καὶ νᾶναι, ἀντίκρου
ἔχει ταχθῇ, μὲ ἀντρέα ψυχῆς, ὁ Πολυφόντης
φύλακας ἄξιος μπιστεμοῦ, μὲ τὴ βοήθεια

τῆς Ἀρτεμῆς προστάτισσας καὶ θεῶν τῶν ἄλλων.
Λέγε ἄλλον· τώρα σ' ἄλλες κληρωμένο πύλες.

ΧΟΡΟΣ

Ἄς πάη μὲ τίς φοβέρες του κι αὐτὸς
κι ἀστροπελέκι ἄς τὸν ποδίση
πρὶν μὲς στὰ σπῖτια μου χυμίσῃ,
καὶ μὲ περήφανο κοντάρι
ἀπ' τὴν παρθενικὴ φουλιὰ μου
μπορέσῃ νὰ με ξεπορτίσῃ.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ λοιπὸν ποῖος κληρώθηκε θὰ πῶ κατόπι
σὲ πύλες· τρίτος τοῦ Ἑτέοκλου τρίτου ὁ κλῆρος
ἀπὸ τὸ βάθος πήδησε τοῦ χαλκοῦ κράνους,
τίς Νήτιδες μὲ τὸ στρατό του νὰ προσβάλλῃ.
Καὶ τᾶτια του στροφογυρνᾷ, ποῦ μὲς στὰ γέμια
φρουμάζουν θέλοντας νὰ πέσουν μὲς σὺς πόρτες,
κι ἄγρια σουρίζουν οἱ χημοὶ ποῦ ἀπ' τὰ ρόνθούνια
τὰ φονσκαμένα φουσομάνισμα γιομίζουν.
Κ' εἶναι πλασμέν' ἡ ἀσπίδα του μ' ἔν' ἄξιον τρόπο·
ἄντρας ἀρματωμένος τὰ σκαλιὰ ν' ἐβαίνει
σκάλας σὲ πύργο ἐχθρῶν, ποῦ θέλει νὰ τὸν πάρῃ.
κι αὐτὸς μὲ χαραμμένα γράμματα φωνάζει
πῶς οὐδ' ὁ Ἄρης θὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τοὺς πύργους.
Στείλε λοιπὸν καὶ κατ' αὐτὸν ἕνα νᾶν' ἄξιος
ἀπὸ ζυγὸ σκλαβιάς νὰ σώζῃ αὐτὴ τὴν πόλιν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Λοιπὸν θὰ στείλω αὐτὸν κ' ἡ καλὴ ὥρα νᾶναι!
καὶ στέλλει· ἕνας ποῦ δὲν ἔχει τὴν περσφάνεια
στὰ χέρια του, ὁ Μεγαρεὺς τοῦ Κρέοντος σπέρμα
ἀπ' τῶν Σπαρτιῶν τὸ γένος, ποῦ δὲ θὰ τρομάξῃ
τὸ λυσσασμένο χονγιατὸ τῶν ἀλογήσιων
φρουμανισμάτων νὰ κωλώσῃ ἀπὸ τίς πύλες·
μὰ ἢ μὲ τὸ αἷμα του τὸ χρέος του θὰ πλερώσῃ
στὴ γῇ μας, ἢ τοὺς δυνὸ τοὺς ἄντρες καὶ τὴν πόλιν
θὰ πάρῃ, ποῦν' ἐπάνω στὴν ἀσπίδα ἐκείνου,
νὰ στολίσῃ μ' αὐτὰ τὸ πατρικὸ του σπῖτι.
Λέγε ἄλλων καίχησες καὶ μὴ μου τίς ζηλεύῃς.

ΧΟΡΟΣ

Εὐχομαι σὲ καλὸ νὰ βροῦν,
ὦ πρόμαχοι τῶν ἐσιῶν μας,
καὶ κεῖνοι ἄς βλαστημοῦν
κι ὅπως περήφανα καυχιοῦνται
μὲ μαρινωμένα φρένα,

ἔσ' ἄς τοὺς δῇ κι ὁ Δίας ὁ ἐκδικητὴς
μὲ βλέμματα ὠροισμένα.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Τέταρτος τίς γειτονικὲς κρατόντας πύλες
τῆς Ὀγκας Ἀθηνᾶς, μὲ ἀντάρα στέκει ἐμπρός των
τοῦ Ἱππομέδοντα ἡ κορμωστασιὰ ἢ μεγάλη·
Καὶ τόσο ἀλῶνι (τῆς ἀσπίδας λέω τὸν κύκλο)
δείλιασα πάναγύρισε καὶ δὲν τὰρνιοῦμαι.
Δὲ θάταν βέβαια τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ὁ τεχνίτης
ποῦ τέτοια σκάλιξε δουλειὰ σ' αὐτὴν ἐπάνω·
τὸν Τύφωνα ποῦ βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα φλόγες
μὲ καπνὸ μαῦρο, τῆς φωτιάς τὸ στριφτὸ ἀδελφί·
καὶ γύρον μ' ἀρματιῆς εἶναι στρωμένο φεῖδια
τῆς κοιλοτοῦμπανῆς του ἀσπίδας τὸ στεφάνι.
Ρέκαξ' αὐτὸς κι ἀπ' τὸ θεὸ γιομᾶτος Ἄρη
λυσσάει γιὰ αἷμα, σὰ μαινάδα, μ' ἄγρια μάτια·
καὶ πρέπει ἀπ' τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ νὰ φυλαχθοῦμε
π' ἀπὸ τώρα σκοροποῦν τὸ φόβο οἱ κομπασμοὶ του.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Πρῶτα, ἢ Ὀγκα ἢ Ἀθηνᾶ, ποῦναι στημένη
κοντὰ στὴν πύλιν, ἐχθρεύοντας τίς περσφάνειες,
τὸν ἄγριον ὄφιο ἀπ' τὰ κλωσσόπουλα θὰ διώξῃ·
ἔπειτα, ὁ γυνὸς τοῦ Οἰνοποιοῦ ὁ ἀντρεῖος Ὑπέρβιος
διαλέχτηκε γι' αὐτόν, ποθόντας νὰ ξαγκρίσῃ
τὴ μοῖρα του σ' αὐτῆς τῆς τύχης τὴν ἀνάγκη.
οὔτε στὴ δύναμη οὔτε στὴν καρδιά ἢ τὴν τέχνη
τῶν ἀρμάτων πεγάδι νὰ τοῦ βοῇς δὲν ἔχει·
κι ὁρθὰ τοὺς ἔσμιξ' ὁ Ἑρμῆς· ἐχθροὶ κ' οἱ δυνό τους
θάροθουν στὰ χέρια κι ἐχθρικοὺς θεοὺς ἐπάνω
θὰ κρούξουν σὺς ἀσπίδες των, γιατί ἔχει ὁ ἕνας
τὸν Τύφωνα ποῦ βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα φλόγες
καὶ στοῦ Ὑπέρβιοιο ὁ Δίας πατέρας τὴν ἀσπίδα
στητός, τινάζει φλογερὸ στὰ χέρια βέλος.
καθὼς λοιπὸν τῶν θεῶν αὐτῶν εἶναι ἡ φίλια
ἔτσι κ' οἱ δυνὸ οἱ ἀντίπαλοι βέβαια θὰ πράξουν·
κ' εἴμαστε μὲ τῶν νικητῶν ἡμεῖς τὸ μέρος,
κεῖνοι τῶν νικημένων· ἀφοῦ βέβαια ὁ Δίας
ἀνώτερος στὸν πόλεμο ἀπ' τὸν Τύφωνα εἶναι.
τὸν Δία κανεῖς νὰ νικηθῇ δὲν εἶδε ὡς τώρα,
καὶ στὸν Ὑπέρβιο, σύμφωνα μὲ τὸ ἐμβλημα του,
ἄς τὸν γλυτώνῃ, πότευχε σι' ὅπλο του ἐπάνω.

ΧΟΡΟΣ

Πιστεύω αὐτὸς ποῦ στὴν ἀσπίδα του κρατεῖ
τὸν ἄγριο τὸν ἀντίμαχο τοῦ Δία

τὸ δαίμονα τὸ γυνὴ τῆς Γῆς,
εἰκόνα μισητῆ κι ἀπ τοὺς ἀνθρώπους
κι ἀπ τοὺς πολύχρονους θεοὺς,
ἐμπρὸς στὶς πύλες μας αὐτὲς
τὴν κεφαλὴ τοῦ νὰ συντρίβῃ.

ΑΓΓΕΛΟΣ

‘Ο θεὸς νὰ δώσῃ κ’ ἐρχομαι στὸν πέμπτο τώρα,
ποῦ τάχθηκε στὴ Βορεινή, τὴν πέμπτη πύλη,
κοντὰ στοῦ Διογενοῦς Ἀμφίονος τὸ μνημα.
Κι ὁμῶνεί στὸ κοντάρι πῶχει — ποῦ κανχίεται
πῶς πὺ κι ἀπ τὸ θεὸ τιμᾷ κι ἀπὸ τὸ φῶς του —
πῶς ὅτι τῶν Καδμείων τὴν πόλῃ θὰ κονρσέψῃ
στοῦ Δία τὸ πείσμα τέτοια λέει, βουνήσιος μάννας
βλαστάρι ὠριόπλωρο κι ἀντροπαίδον ἀρχάρης,
ποῦ ὅτι καὶ ξεμυτάει στὸ μάγονλό του γροῦδι,
ογορρὴ τρίχα δασεῖα ποῦ ἡ πρώτη νύτῃ ἀδρύνει
κι ὁμως ὁμὸ κι ὄχι μὲ τὸ παρθενικό του
τῶνομα σύμφωνο ἔχοντας τὸ φρόνημά του
καὶ γοργ’ ἀνάβλεμμα, σέκει ἐμπροστὰ στὶς πύλες
κι ὄχι μὲ δίχως κανχίησες στὶς πύλες σέκει.
Γιατὶ ἐκοννοῦσε στὴ χαλκὸδετὴ του ἀσπίδα
— τὸ κυκλωτὸ προφύλαγμα τοῦ σώματός του —
τῆς πόλεως μας τῶνεδος: τῆς σαρκοφάγας
τῆς Σφίγγας καρφωτὴ μὲ τέχνη ἐπάνω εἰκόνα
λαμπρὴ κρουστή, κ’ ἔχει στὰ νύχια ἓνα Θηβαῖο,
ποῦ ἐπάνω του τὰ πιότερα νὰ πέφτουν βέλη.
Καὶ φαίνεται ἦρθεν ὄχι γιὰ νὰ παζαρέψῃ
τὸν πόλεμο κι οὐδὲ τὸ διάβα νὰ ντροσιάσῃ
τοῦ μακρονοῦ του δρόμου ὁ Ἀρκὰς Παρθενοπαῖος.
Ξένος αὐτός, μὰ ποθόνμος γιὰ νὰ πληρώσῃ
καλὰ θροφεῖα στὸ Ἄργος, τέτοια φοβερίζει
τοὺς πύργους μου, ποῦ εἶθε ὁ θεὸς νὰ μὴν τὰ δώσῃ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Νᾶταν ἀπ τοὺς θεοὺς τὰ ἐπίχειρα νὰ βρίσκαν
τῶν λογισμῶν των, κ’ ἤθελε μαζὶ μ’ ἐκεῖνες
χαθοῦν πανάθλια τίς ἀνόσιες κανχίησές των.
Μὰ καὶ γι’ αὐτὸν ποῦ λὲς βρίσκεται τὸν Ἀρκάδα
ἓνας μὲ δίχως παλιὰ λόγια, μὰ ποῦ βλέπει
νὰ δουλεύῃ τὸ χέρι του, ὁ Ἀκτορας, τᾶλλον
ποῦπαμε πρὶ ἀδεροφός καὶ ποῦ δὲ θεν’ ἀφήσῃ
μὰ γλῶσσα δίχως φράκτες πλημυρνόντας ἔξω
ἀπὸ τίς πύλες νὰ πληθύνῃ τὰ δεινὰ μας,
κι οὐδὲ στὰ κάστρα μέσα νὰ περάσ’ ἡ εἰκόνα
τοῦ μισητοῦ θεριοῦ πῶχ’ ἡ ἐχθρικὴ ἡ ἀσπίδα
μὰ π’ ὅξω, μὲ τὸν κέρη της θᾶχῃ νὰ κάμῃ

ὅταν θὰ τρώῃ πυκνὲς κρουξιὲς κατ’ ἀπ τὴν πόλῃ.
Κι ἂν θέλῃ ὁ θεὸς τὰ λόγια μου νὰ βγοῦνε ἀλήθεια.

ΧΟΡΟΣ

Περνάει τὰ σωθικά μου ὁ φόβος
κι ὀρθὲς σηκώνονται μου οἱ τριχες
ἀκούοντας τὰ παχιά τὰ λόγια
ἀπὸ τὸ φουσκωμένο στόμα
ἀνθρώπων ἀσεβῶν,
π’ ἄμποτ’ ἐδῶ ἀπὸ τοὺς θεοὺς
τέλος κακὸ νὰ βροῦν.

ΑΓΓΕΛΟΣ

‘Ο ἕκτος ποῦ θὰ πῶ εἶν’ ἄνθρωπος μὲ γνώση
κι ἀντρεία ξεχωριστή, ὁ Ἀμφιάραος μάντης
Αὐτός, ταγμένος στὶς Ὀμολοϊδες πύλες,
ἓνα σωρὸ βροσιῆς ψάλλει γιὰ τὸν Τυνδέα,
τὸν ἀντροφόνου καὶ τῆς πόλεως ταραξία
τὸν πὺ μεγάλο δάσκαλο κακῶν γιὰ τ’ Ἄργος,
τῆς Ἐρινίας κλητῆρα, ὑπουργὸ θανάτου,
τοῦ Ἀδράστου συμβουλάτορα τῶν κακῶν τούτων.
κ’ ὅστερα πάλι στρέφοντας στὸν ἀδελφό σου
μὲ μάτια ἡάστροφα τὸν κράζει «Πολυνείκη»
χωρίζοντας σὲ δυὸ στὸ τέλος τῶνομά του.
καὶ τέτοια λέει τὸ στόμα του: «Εἶν’ αὐτὸ πρᾶμα
ποῦ νὰ τὸ θέλουν οἱ θεοί; καὶ νὰ τ’ ἀκούσουν
καλό, καὶ νὰ τὸ λένε κ’ οἱ κατοπινοὶ μας;
τὴ γῇ τὴν πατρικὴ καὶ τοὺς θεοὺς τοὺς ντόπιους
ν’ ἀπορημάξῃς φέροντας στρατὸ ἀπ’ ὄξω;
ποῖα τιμωρία θὰ στεγνώσῃ δάκρυα μάννας;
καὶ πῶς ἡ πατρικὴ σου χώρα κυριευμένη
ἀπὸ τὸ ζῆλό σου, θὰ γίνῃ σύμμαχος σου;
Ἐγὼ θὲ νὰ δοξάσω ἀλήθεια αὐτὸ τὸ χῶμα
κάτω ἀπὸ χόραν ἐχθρικὴ κρυμμένος μάντης;
ἄς κτυπηθοῦμε ὄχι ἄδοξο θάνατο ἐλπίζω».
Τέτοια, κρατόντας τὴν ὀλόχαλκὴ τοῦ ἀσπίδα
ἦσαν ὁ μάντης ἔλεγε κι οὔτε σημάδι
κανένα εἶχ’ ἐπάνω της: γιὰ αὐτὸς θέλει
ὄχι νὰ φαίνεται, μ’ ἄριστος νᾶν στάλῃ
βαθὺν καρπολογόντας μὲς στὸ ροῦ του αὐλάκι
ποῦ μέσαθ’ αὐτοῦ οἱ πάνσοφες βουλὲς βλασταίνουν.
Γι’ αὐτὸν σοφοὺς κι ἀντρείους νὰ στέλῃς ἀντι-
μάχους,
γιατὶ ὅποιος σέβεται θεό, νὰ τὸν φοβάσαι.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

‘Ω τύχῃ ἀλλοίμονο, ποῦ σμίγεις τοὺς ἀνθρώπους

τὸν εὐσεβῆ μαζί μὲ τοὺς ἀσεβειτέρους !
 Μὲς σ' ὅλα τίποτε χειρότερο δὲν ἔχει
 ἀπ' τὴν κακὴ τὴ συντροφιά· σοδεῖα δὲν εἶναι
 νὰ περιμένῃς, θάνατος καρπολογεῖται
 μονάχ' ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας τὰ χωράφια.
 γιὰτί, σὰν μὴ ἕνας δίκαιος μὲς σὲ καράβι
 μὲ ραῦτες παρανόμους κι ἄξιους γιὰ τὸ κάθε,
 μαζί μὲ τὴν ἀντίθετη τὴ γενιὰ βουλιάζει·
 ἢ μὲ τοὺς συντοπίτες του τοὺς ἐχθροξένους
 ποῦ δὲν θυμοῦνται τὸ θεό, καὶ δίκαιος νᾶναι,
 στὰ ἴδια δίχτυα πιάστηκε μὲ τοὺς ἀδίκους
 κι ἀπ' τοῦ θεοῦ τὴν ἴδια ὀργὴ χάθηκε μ' ὅλους.
 Ἔτσι κι αὐτὸς τοῦ Ὀϊκλέους ὁ γυιὸς ὁ μάντης
 φρόνιμος δίκαιος εὐσεβὴς κι ἀγαθὸς ἄντρας
 μέγας προφήτης, σμίγνontας χωρὶς νὰ θέλῃ
 μ' αὐθαδοστόμους ἀσεβεῖς ἀνθρώπους, ὅπου
 νὰ στρέφουν πολεμοῦν τὴ μακριὰ στράτα πίσω,
 —ὁ θεὸς τὸ θέλει— θὰ συρθῇ κι αὐτὸς μαζί τους.
 Καὶ ραὶ μὲν, ρομίζω ποῦτε κἂν δὲ θὰ προσβάλλῃ
 αὐτὸς τίς πύλες, κι ὅχι βέβαι' ἀπὸ δειλία,
 μὰ ξέρει πῶς ἀνάγκ' εἶναι νὰ σκοτωθοῦνε,
 ἂν θὰ καρποφορήσουν οἱ χρησιμοὶ τοῦ Φοίβου·
 ὅμως σ' αὐτὸν ἀντίκρου θυρωρὸ θὰ τάξω
 ἐχθροξένον τὸ δυνατό Λασθένη, ποῦ εἶναι
 στὴ γνώση γέροντας, μὰ ἔχει κορμὶ ἐνὸς νέου
 γοργοπόδαρη ὀρμὴ κι ὅχι ὀκνηρὸ τὸ χέρι
 τὰ πόσκαπα ν' ἀρπάξῃ ἐχθροῦ μὲ τὸ κοντάρι·
 κ' ἢ νὰ σωπαῖνῃ, ἢ τὰ πρεπὰ ἀγαπᾷ νὰ λέῃ·
 μὰ ἢ νίκη δῶρο τοῦ θεοῦ στὸν ἀνθρωπό εἶναι.

ΧΟΡΟΣ

Ἐσεῖς π' ἀκούετε, ὦ θεοί, ἀπὸ ψηλά
 τὰ δίκια μου τὰ παρακάλια
 κάμετ' ἢ πόλῃ νὰ νικήσῃ·
 καὶ σιῶν ἐχθρῶν, ποῦ πλάκωσε τὴ γῆς μου, τὰ
 κεφάλια
 στρέψετε τοῦ πολέμου τὰ κακά,
 κι ὄξω ἀπ' τοὺς πύργους κεραυνοῦς
 ὁ Δίας νὰ τοὺς κάψῃ ἄς ρίξῃ.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Καὶ τώρα ὁ ἑβδομος στὴν ἑβδομὴ τὴν πύλῃ,
 ὁ ἴδιος ὁ ἀδερφός σου, τὶ κατάρες λέει
 θὰ πῶ καὶ τὶ κακὰ νὰ βροῦνε αὐτὴ τὴν πόλῃ.
 τὰ κάστρα μας ἀφοῦ πατήσῃ καὶ τῆς χώρας
 κηρυχθῇ βασιλιᾶς, τῆς νίκης ν' ἀλαλάξῃ
 παιᾶνα κ' ἔπειτα νὰ ρηθῇ μὲ σὲ στὰ χέρια

κ' ἢ νὰ ποθάνῃ πλάϊ σου σκοτώνοντάς σε
 ἢ ζωντανὸ σοῦ ἐκδικηθῇ τὴν αἱμῖα
 τῆς ἐξορίας του διώχοντας ὅμοια καὶ σένα.
 τέτοια φωνάζει καὶ καλεῖ τοὺς γενεθλίους
 θεοὺς τῆς πατρικῆς του χώρας, νὰ γενοῦνε
 ἐπάκουοι αὐτῶν του τῶν εὐχῶν, ὁ Πολυνείκης.
 Κι ἀσπίδα καλοβάσταγῃ κρατᾷ καινούργια
 μ' ἐπάνω της διπλὸ σημάδι δουλεμένο·
 ἕναν πολεμιστὴ νὰ ἰδῇς χρυσοφτιασμένο
 ποῦ μιὰ γυναῖκα μὲ σεμνὸ τροπ' ὀδηγᾷ·
 ἢ Αἰκή λέει πῶς εἶναι τάχα, καθὼς λένε
 τὰ γράμματα· θὰ φέρω πίσω αὐτὸν νὰ πάρῃ
 τὴ χώρα του καὶ τῶ σπιτιῶ του τὴν κυβέρνησι.
 Τέτοιες ἐκείνων εἶνε οἱ φαντασίαι· τώρα
 ὁ ἴδιος κριν' ἐσὺ ποιὸ σκέπτεσαι νὰ στείλῃς.
 βέβαια παράπονο μ' ἐμὲ γὰ τίς εἰδήσεις
 ποῦ σοῦφερα δὲ θάχῃς· μὰ ὁ ἴδιος τώρα
 κρίνε τὸ πλοῖο τῆς πόλεως νὰ κυβερνήσῃς.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

ᾤ θεομύσητ' ἐσὺ καὶ πολὺν θεοβλαμμένην
 τοῦ Οἰδίου ὦ παντοδάρκῃ γενεᾷ δική μου,
 ὦ ἦμέ! καὶ πιάνουν τώρα οἱ πατρικὲς κατάρες.
 Μὰ δὲν ταιριάζουν ὀδυρμοὶ μηδὲ καὶ θρήνοι
 μήπως καὶ πιὸ ἀνυποφόρους γόους γενήσουν.
 τώρα γι' αὐτόν, ποῦ τόσο ἀξίζει τὸ νομά του,
 γογγύρα θὲ νὰ μάθομε πῶς θὰ τοῦ βγοῦνε
 τὰ ἐμβλήματά του κι ἂν θὲ νὰ τὸν φέρουν πίσω
 τὰ χρυσὰ γράμματα ποῦ στὴν ἀσπίδα ἐπάνω
 μὲ τῆς ψυχῆς του ξεφρενιάζουνε τὴ λύσσα.
 Ἀλήθεια, ἂν παραστέκονταν τοῦ Δία ἢ κόρη,
 ἢ ἁγία Αἰκή, στὰ ἔργα του καὶ τίς βουλές του,
 ἴσως νὰ γένονταν κι αὐτό· μὰ οὔτε σὰ βγῆκε
 ἀπ' τὰ σκοτιάδια τῆς μητρὸς του, οὔτε στὰ χρόνια
 τὰ παιδικά του, οὔτε στὴν πρώτη ἀκόμη νιότη,
 κι οὐδὲ σὰν ἄδρυναν οἱ τρίχες τοῦ γενείου του,
 ἢ Αἰκή καταδέχτηκε νὰ τὸν κοιτάξῃ.
 κι οὐδὲ λοιπὸν σὸ ρήμαγμα τῆς πατρικῆς του
 τῆς γῆς, θαρρῶ, πῶς δίπλα του νὰ στέκῃ τώρα.
 Εἶδ' ἀπ' ἀλήθεια ψεύτικο τὸ νομα θάχε
 ἢ Αἰκή, ἂν πήγαινε μαζί μὲ τέτοιον ἄντρα
 ποῦ ὅλα μπορεῖ μὲ τὸ ροῦ πῶχει νὰ τολμήσῃ.
 Σ' αὐτὰ τὰ θάρρημα μὲν ἔχοντας θὰ πάγω ὁ ἴδιος
 νὰ τοῦ ἔβγω ἀντίκρου· καὶ ποῖος ἄλλος μὲ πιὸ δίκιο;
 ἄρχοντας μ' ἄρχοντα καὶ μ' ἀδερφὸν ἀδερφί
 κ' ἐχθρὸς μ' ἐχθρόν θὰ κτυπηθῶ. Φέρε! μου
 ἀμέσως

τις κνημίδες, προφύλαγμα πετρῶν καὶ τόξων.

ΧΟΡΟΣ

Μὴ πολυαγάπητε, τοῦ Οἰδίου τέκνον, γίνης
ὅμοιος στοῦ μ' αὐτόν, π' ὅσ' ἄκουσε τὰξίζουσιν
εἶν' ἀρκετοὶ Θηβαῖοι μὲ τοὺς Ἀργεῖους στὰ χέρια
νάρθοῦν· γιατί ξεπλύνει' ἓνα τέτοιον αἷμα
μὰ δυὸ ἀδερφῶν ὁ θάνατος ἔτσι ἀπ' τὸ ἴδιο
τὸ χέρι τους, ποτὲ τὸ κρῖμ' αὐτὸ δὲ λυώνει.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Νᾶταν χωρὶς νὰ ντροπιασθῇ κανεὶς νὰ πάθῃ
ἓνα κακό, τὸ δέχομαι, γιατί ἔτσι θὰ εἴταν
κέρδος μονάχα ὁ θάνατος· μὰ μιὰ ἀνυχία
μαζί μὲ τὴν ντροπή, μὴν πῆς πῶς φέρνει δόξα.

ΧΟΡΟΣ (ΚΟΜΜΟΣ)

Τέκνον τί μελετᾷς; ἢ θεοβλάβη, ποῦ
μὲ λύσσα πολεμόχαρη γιομίζει σου τὸ νοῦ,
μὴ σὲ ξεσύρῃ τὴν ἀρχὴ πνίξε πάθους κακοῦ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Μ' ἀφοῦ ὁ θεὸς βιάζει νὰ γίνῃ ὅ,τι θὰ γίνῃ
ἅς πάῃ, μιὰ ποῦλαχε τοῦ Κωκνοῦ τὸ κῆμα,
στον ἄνεμ' ὅλ' ἢ θεομίσσητ' ἢ γερεά μας.

ΧΟΡΟΣ

Πολὺν ὠμοβόρα ἐπιθυμᾷ σὲ στρώχνει φορικὸ
νὰ κάμῃς, ποῦ πικρὸ θὲ νᾶχῃ τὸν καρπό,
γιατὶ ναι ἀσυγχώρητο τὸ αἷμα τ' ἀδερφικό.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Γιατ' ἢ κακιὰ κατάρρα τοῦ καλοῦ πατρός μου
μοῦ λέει, καθόντας δίπλα μου μ' ἄκλαντα μάτια
πῶς κέρδος μιὰ ὥρ' ἀρχύτερα θὲ νᾶναι ὁ χάρος.

ΧΟΡΟΣ

Μὰ ἐπὶ μὴ δίνῃς ἀφορμὴ καὶ δὲ θὰ ὀνομασθῇς
δειλὸς ποτέ, ὅταν καλὰ ταιριάσῃς τὴ ζωή.
φεύγει ἀπ' τὰ σπύτια ἐκείνων ἢ μαυρογνέφαλη
Ἐρινὸς
ποῦ τὴ θυσία τους δέχονται καλόγνωμα οἱ θεοί.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Τῶρ' ἀπὸ μιᾶς μιᾶς ξεγνωσιαθήκατε οἱ θεοί μας,
καὶ μόνο εὐπροσδεκτ' εἶν' ἡ χάρη τοῦ χαμοῦ μας·
γιατὶ λοιπὸν τὴ μοῖρα μου νὰ γαλιφεύω;

ΧΟΡΟΣ

Κᾶν τώρα ποῦναι δίπλα σου· γιατί μὲ τὸν καιρὸ
μπορεῖ τὴ γνώμη στρέφοντας ἢ Μοῖρα σου νάρθῃ
μεταλλαγμένη, μ' ἄνεμο φυσόντας πρὸ ἀπαλό,
μὰ τῶρ' ἀκόμα μέσα της ἄγρια λαβοῖζει ὀργή.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Κι ἀλήθεια οἱ κατάρες λαβοῖζουνε τοῦ Οἰδίου,
καὶ πολὺ ἀληθινὲς οἱ ὀνειροφантаσιές μου
ποῦ τοῦ πατρός τὴν κληρονομία μεράζουν.

ΧΟΡΟΣ

Ἐμᾶς, γυναικες, ἄκουσε κι ἂ δὲ μᾶς στρέγγῃς.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

λέγετ' ἀρκεῖ νὰ γίνονται· καὶ λίγα λόγια.

ΧΟΡΟΣ

Μὴν πᾶς ἐπὶ τὸ δρόμο αὐτὸ σὺς Ἐφτά πόρτες.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Δὲ μὲ στομώνεις καθὼς εἶμαι ἀκονισμένος.

ΧΟΡΟΣ

Ὅμως τιμᾷ ὁ θεὸς κι ἂν καὶ κακὴ τὴ νίκη.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Τὸ λόγο αὐτὸ δὲν πάει νὰ στρέγγῃ ὁ στρατιώτης.

ΧΟΡΟΣ

Μὰ τὸ αἷμα τοῦ ἴδιου σου ἀδερφοῦ θὲς νὰ τρυγήσῃς;

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Σὰ δίνουν τὸ κακὸ οἱ θεοὶ δὲν τὸ ξεφεύγεις.

ΧΟΡΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΤΑΣΙΜΟ.

Τρέμω τὴ σπιτοκαταλύτρα
θεά, ποῦ μὲ θεοὺς δὲ μοιάζει,
τὴν παραλήθρευτη κακῶν
προφήτισσα, τὴν Ἐρινύα,
ποῦ ἐκάλεσαν εὐχὲς πατρός,
μήπως τίς ξώφρενες σὲ τέλος βγάλλῃ
τοῦ θεοβλαμμένου Οἰδίποδα κατάρες·
καὶ τίς ταχαῖν' ἢ ὀλέθρια τῶν τέκνων του ἢ ἀμάχη.

Ἐνας ξένος τοὺς κλήρους κυβερνᾷ
ὁ Χάλυβος, π' ἀπ' τὴ Σκυθία μᾶς ἤρθε,

καὶ ποῦ μεράζει τὴν κληρονομίαν
μὲ τὸ πικρὸ σκληρόκαρδο μαχαῖρι,
καὶ τοὺς κληρώνει τόση γῆ νὰ κατοικοῦν
ὅση καὶ νὰ βαστοῦνε πεθαμένοι,
ἀπ' τοὺς μεγάλους κάμπους τῶν
τέλεια ξεκληρισμένοι.

Ὅταν πεθάνουν μὲ τὸ χέρι
ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου σκοτωμένοι
καὶ πιοῦν τὰ χώματα τῆς γῆς
μανρόπηχτο τὸ αἷμα τῆς πληγῆς,
τὸ κρῖμα τῶν ποιὸς θεὰ καθαρῶς;
ποιὸς νὰ τοὺς λούσῃ θὰ θελήσῃ;
ὦ νέες τῶν σπιτιῶν τους συμφορὰς
ποῦ σ' ἓνα σμίγετε μὲ τὶς παλιές!

Λέω τὴν παλιὰ τὴν ἁμαρτία,
ποῦ ἤρθε ταχιά τὴν τιμωρία
μὰ κι ὡς τὴν τρίτη τὴ γενιὰ βασιλῆ.
ὅταν ὁ Λαῖος—πεισματικὰ
τοῦ Ἀπόλλωνος, ποῦ τοῦ εἶπε τρεῖς φορὰς
ἀπ' τὰ μεσόμεφαλα μαντεῖα τὰ Πυθικά
ἀπὸ βαρεῖες νὰ σώσῃ συμφορὰς
τὴν πόλιν του, πεθαίνοντας δίχως παιδιὰ—

Μ' ἀπ' τὶς ἀνόητες νικημένος ἡδονὲς
τὸ θάνατον ἐγέννησε στὸν ἑαυτό του,
Οἰδίποδα τὸν πατροκτόνο,
ποῦ ἐτόλμησε στὸ ἀγρὸ χωράφι
νὰ σπεύρῃ, τῆς μητρὸς ποῦ ἐτράφη,
μὰ φύτρα στὸ αἷμα βουτηγμένη
κ' ἡ Ἀβουλία τοὺς νόμους ἐσμίξε
τοὺς ξώφρενους σ' ἓνα κρεβάτι.

Καὶ φέρνει κύματα σὰ θάλασσα κακῶν
ποῦ τὸ ἓνα πέφτει, τ' ἄλλο τρίκορφο ἀνεβαίνει
(Ἀκολουθεῖ τὸ τέλος.)

κι δλόγυρα στῆς πόλης μας
τὴν προῦνα βράζοντας φονσκώνει.
κι ἀνάμεσό μας σκέπη ἀδύναμη
πύργος τὸ λίγο πάχος του στυλώνει
καὶ τρέμω μὲ τοὺς βασιλιάδες τῆς νὰ μὴ
βουλιάξῃ δαμασμέν' ἡ πόλη.

Γιατὶ σὲ τέλος βγαίνουνε μὲ τὸν καιρὸ
οἱ ἀρχαῖες κατάρες μὲ βαρεῖα στροφὴ τῆς τύχης.
ὁ ὀλεθρὸς τὸν προσπερνᾷ ἐν' ἄνθρωπο φτωχό,
μὰ φέρνει συγκλαδόκορμο ξεροζῶμα
τῶν πλούσιων τῶν ἀχόρταγων ἀνθρώπων
ἢ εὐτυχία ποῦ θεὰ παραπαχύνῃ.

Ποιὸν ἄνθρωπον ἐθαύμασαν καμιά φορὰ
τόσον πολὺ κ' οἱ σπιτικοὶ κ' οἱ ξένοι
κ' ἡ πολυσύχναστη τῆς πόλεως ἀγορά,
ὅσο ἐτιμοῦσαν τότε τὸν Οἰδίποδα,
ὅταν μᾶς λύτρωσε τὸν τόπο
ἀπὸ τὸ τέρας π' ἄρπαξε τόσες ψυχὲς ἀνθρώπων,

Μὰ ὅταν στὸ τέλος ἔνοιωσεν
ὁ μαῦρος τοὺς ἀθλίους του γάμους,
τὸν πόνο του δὲ βάσταξε
καὶ στὴ μανία τῆς καρδιᾶς του
διπλᾶ ἔκαμε κακὰ
μὲ τὸ πατροκτόνό του χέρι
τὰ μάτια του ἔχυσε σπληρονησιὰ.

Καὶ στῶν παιδιῶν του ἔρριξε
τὶς κεφαλὰς κατάρες ὠργισμένες
γιατὶ τὰ γέννησε καὶ τὰθρεψε
πικρογλωσσες, ἀλοίμονο, κατάρες
τὸ βίό τους νὰ μεράσουν μὰ φορὰ
μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι καὶ φοβοῦμαι
νὰ μὴν τὸ κάμῃ ἡ Ἐρινὸς τώρα γοργά.